

Högsta domstolen
Box 2066
103 12 STOCKHOLM

Överklagande av hovrättsbeslut – resning

Klagande

Riksåklagaren

Motpart

RG

Saken

Resning

Beslut

Hovrättens för Västra Sverige beslut den 16 maj 2012 i mål nr Ö 1591-12

Tidigare avgörande

Ordningsbot nr 624 098 695, utfärdad den 3 maj 2010

Yrkande

Jag yrkar att Högsta domstolen undanröjer den av hovrätten beviljade resningen och låter föreläggandet av ordningsbot stå fast.

Bakgrund

RG förelades den 3 maj 2010 en ordningsbot på 2 800 kronor avseende hastighetsöverträdelse. Enligt föreläggandet hade RG fört motorcykel i en hastighet av 141 km/tim trots att högsta tillåtna hastighet på vägsträckan (Europaväg 6, södergående, Långås, Falkenbergs kommun) varit 120 km/tim. RG erkände förseelsen och godtog den förelagda ordningsboten.

RG begärde den 5 januari 2012 att ordningsboten skulle undanröjas. I framställningen uppgav RG att fartböter på 120-väg, enligt uppgift från Rikspolisstyrelsen, är ogiltiga.

Varbergs tingsrätt beslutade den 16 februari 2012 att avvisa RG' överklagande. Tingsrätten konstaterade att föreläggandet av ordningsbot utfärdats den 3 maj 2010 och betalats senare samma månad. Vidare uttalades följande.

En skrift med ett överklagande av en ordningsbot ska ha kommit in till tingsrätten inom ett år efter det att åtgärd för verkställighet av föreläggandet företogs hos klaganden. Har klaganden frivilligt betalat ordningsboten räknas ettårsfristen från dagen för betalning.

RG överklagande har kommit in till tingsrätten efter ettårsfristen. Hans överklagande ska därför avvisas.

RG inkom den 21 februari 2012 till Hovrätten för Västra Sverige med en framställning rubricerad "Resningsansökan – ordningsbot". I framställningen anhöll RG om att de 2 800 kronor som ordningsboten avsåg skulle återbetalas till honom. RG hävdade att hastighetsböter på 120-väg, enligt anvisningar från Rikspolisstyrelsen, skulle strida mot vissa regler och paragrafer.

Hovrätten beviljade enligt 58 kap. 2 § 5 rättegångsbalken resning och beslutade med stöd av 7 § första stycket samma kapitel att omedelbart undanröja föreläggandet av ordningsbot.

Hovrätten konstaterade att enligt Vägverkets föreskrifter om hastighetsbegränsning på väg E6 i Hallands län (VVFS 2008:212) var högsta tillåtna hastighet på platsen 120 km/tim. Föreskrifterna hade meddelats med stöd av 9 kap. 1 § tredje stycket trafikförordningen (1998:1276).

Hovrätten konstaterade vidare att föreläggande av ordningsbot, enligt 48 kap. 13 § första stycket rättegångsbalken, får utfärdas på det sätt som föreskrivs i 14 §. I den bestämmelsen anges att riksåklagaren i samråd med Rikspolisstyrelsen väljer ut de brott för vilka ordningsbot ska bestämmas och att riksåklagaren bestämmer botens belopp. Riksåklagaren har meddelat sådana föreskrifter (riksåklagarens föreskrifter [1999:178] om ordningsbot för vissa brott.

Hovrätten fortsatte enligt följande.

I 1 § nämnda föreskrifter anges att föreläggande av ordningsbot får utfärdas beträffande de brott som upptas i bilagorna till föreskrifterna. Brott mot trafikförordningen finns i bilaga 1 och under rubriken "Överskridande av högsta tillåtna hastighet" finns hastighetsöverträdelser. Överträdelser av föreskrifter som har meddelats med stöd av 9 kap. 1 § 3 st trafikförordningen finns emellertid inte upptagna där. Föreläggande av ordningsbot får därmed inte utfärdas för överträdelse av en föreskrift som har meddelats med stöd av denna bestämmelse. Det utfärdade föreläggandet av ordningsbot strider därför uppenbart mot lag. Resning ska därmed beviljas.

Grunder för överklagandet

Den rättsliga regleringen m.m.

Resning och/eller undanröjande av föreläggande om ordningsbot

De extraordinära rättsmedlen återfinns i 58 och 59 kap. rättegångsbalken. Reglerna om resning finns i 58 kap. medan reglerna om klagan över domvilla och om klagan beträffande godkänt strafföreläggande och godkänt föreläggande av ordningsbot finns i 59 kap.

I Peter Fitgers kommentar till rättegångsbalken uttalas att man i grova drag kan hävda att resning avser ett på materiell grund riktat angrepp på riktigheten av ett avgörande, medan reglerna i 59 kap. om klagan över domvilla m.m. avser ett motsvarande angrepp på formell grund. Institutet konstateras dock i betydande utsträckning lappa över varandra och de principiella skillnaderna mellan instituten bör alltså inte undanskymma att det i åtskilliga situationer ges en valfrihet när det gäller vilket institut som är tillgängligt. Här hänvisas till rättsfallen NJA 1985 s. 649, NJA 1986 s. 93 och NJA 1994 s. 649. Fitger uttalar vidare att om parten väljer ett extraordinärt rättsmedel som inte går att tillämpa i det konkreta fallet, är det inget som hindrar den prövande domstolen från att i förekommande fall tillämpa reglerna för ett annat institut (Fitger, Rättegångsbalken – En kommentar på Internet, Sjunde avdelningen Om särskilda rättsmedel).

I NJA 1985 s. 649 hade en regementschef meddelat beslut om disciplinbot, en fråga som inte omfattades av den disciplinära bestraffningsrätten utan i stället skulle handläggas i annan ordning. Den person som hade ålagts boten hade hemförlovats och stod därför inte längre under militärt befäl. Högsta domstolen uttalade att ett beslut ska undanröjas på grund av domvilla, om beslutet fattats av militär befattningshavare trots att någon disciplinär bestraffningsrätt inte har förelagat. Frågan om domvillogrundande rättegångsfel förekommit kunde emellertid inte prövas. Högsta domstolen uttalade vidare att en felaktighet utgör domvilla i och för sig inte utesluter att den också kan utgöra grund för resning. Skäl för resning ansågs emellertid inte föreligga enligt någon av punkterna i 58 kap. 2 § rättegångsbalken.

I NJA 1986 s. 93 hade tingsrätten, i ett tvistemål om mindre värden, meddelat ordinär dom vid ett sammanträde från vilket svaranden uteblivit. Eftersom svaranden inte kallats till sammanträdet vid påföljd att målet kunde avgöras utan hinder av hans utevaro hade tingsrätten förfarit felaktigt. Högsta domstolen uttalade följande.

Sedan domen vunnit laga kraft mot Hans T borde det, med hänsyn till felets beskaffenhet, ha legat närmast till hands för denne att söka få domen undanröjd genom att anföra besvär över domvilla i HovR:n. Att en felaktighet utgör domvilla utesluter emellertid inte att den också kan utgöra grund för resning (jfr

NJA 1985 s 649). TR:n har genom att meddela dom på sätt som skedde tillämpligt gällande lag på uppenbart oriktigt sätt. På grund härav beviljar HD jämlikt 58 kap 1 § 1 st 4 RB den sökta resningen samt förordnar att målet skall upptas till förnyad behandling av TR:n.

Enligt Fitger finns det inte något utrymme för att tillämpa reglerna i 59 kap. 1 § rättegångsbalken om klagan över domvilla beträffande ett godkänt strafföreläggande eller föreläggande av ordningsbot (a.a., 59 kap. 6 §).

Lars Welamson/Johan Munck uttalar följande beträffande förhållandet mellan reglerna om resning och reglerna om undanröjande av strafföreläggande respektive föreläggande av ordningsbot (se Welamson/Munck, Processen i hovrätt och Högsta domstolen, Rättegång VI, Upplaga 4, 2011, s. 227 f., fotnoterna har här utelämnats).

Redan av det sagda framgår, att klagan över strafföreläggande till skillnad från klagan över domvilla kan med framgång inriktas på inte bara *rättegångsfel* utan också *materiellt felaktig rättstillämpning*. Tillämpningsområdet för klagan över strafföreläggande täcker sålunda ett område som för vanliga domar motsvaras delvis av klagan över domvilla och delvis av resning till förmån för tilltalad. Detta torde i viss mån sammanhålla med att man vid RB:s tillkomst synes ha tänkt sig att klagan över strafföreläggande skulle utgöra exklusivt rättsmedel mot sådant föreläggande. Något utrymme för att på strafföreläggande tillämpa bestämmelserna om klagan över domvilla torde heller inte finnas. Däremot kan en möjlighet till *resning* beträffande strafföreläggande få praktisk betydelse redan med hänsyn till att rätten till klagan över strafföreläggande är tidsbegränsad, medan resning till förmån för tilltalad kan sökas under obegränsad tid. I hovrättspraxis har också reglerna om klagan över strafföreläggande åtminstone i allmänhet givits en tillämpning, som inte möjliggör bifall i alla situationer där grund för resning föreligger. Det finns därför ett praktiskt intresse av att också kunna utnyttja resningsreglerna mot strafföreläggande. Som redan nämnts har HD också ansett sig kunna bevilja resning beträffande strafföreläggande. Därvid har man inte begränsat sig till felbedömningar som inte kan beaktas på klagan över strafföreläggande, och man har beviljat resning inte bara på grund av materiella felbedömningar, utan också på grund av formella fel. *Resningsansökan kan alltså utnyttjas delvis som ett valfritt alternativ till klagan över strafföreläggande delvis som en komplettering på grunder som i hovrättspraxis ansetts inte möjliggöra bifall till sådan klagan.*

Hastighetsöverträdelse – 120-vägar

Enligt 9 kap. 1 § första stycket 6 trafikförordningen (1998:1276) får fordon på motorväg inte föras med högre hastighet än 110 km/tim. Det är här fråga om vad som brukar benämnas som bashastigheten för färd på motorväg. Enligt samma paragrafs tredje stycke får Trafikverket (tidigare Vägverket) meddela föreskrifter om att den högsta tillåtna hastigheten på en motorväg ska vara 120 km/tim. Tredje stycket infördes genom lagstiftning som trädde i kraft den 2 maj 2008.

Med stöd av 9 kap. 1 § tredje stycket trafikförordningen meddelade Vägverket föreskrifter om hastighetsbegränsning på väg E6 i Hallands län (VVFS 2008:212). Föreskrifterna trädde i kraft den 15 september 2008 och innebär att högsta tillåtna hastighet på den nu aktuella vägsträckan bestämdes till 120 km/tim.

Enligt 14 kap. 3 § 1 g) trafikförordningen, i dess lydelse fram till den 1 mars 2012, dömdes en förare av motordrivet fordon som uppsåtligt eller av oaktsamhet bröt mot 9 kap. 1 § till penningböter. Den aktuella punkten ändrades den 1 mars 2012; numera döms den till ansvar som bryter mot 1 § eller föreskrift som har meddelats med stöd av 1 § (se SFS 2012:15).

Efter att det satts i fråga om hastighetsöverträdelser på motorvägar med en fast hastighetsbegränsning om 120 km/tim kan lagföras utarbetade Åklagarmyndighetens Utvecklingscentrum Malmö, i samråd med rättsavdelningen, den 20 januari 2012 en rekommendation som lades ut på myndighetens intranät. I dokumentet, som bifogas, konstateras att det gjorts gällande att det skulle saknas en tillräckligt tydlig straffbestämmelse för den aktuella typen av överträdelser. Vidare uttalas att utgångspunkten är att de bötfällda har överträtt en begränsning på 120 km/tim som har angetts genom skyltning och att det därför inte råder någon tvekan om att man kört fortare än tillåtet. Enligt utvecklingscentrums mening finns det straffbestämmelser som kan träffa dessa överträdelser. Med hänsyn till det oklara rättsläget är det dock viktigt att få till stånd ett vägledande avgörande från hovrätt eller från Högsta domstolen. De grunder som rekommenderades kunna åberopas är följande.

1. I 9 kap. 1 § första stycket 6 trafikförordningen anges att fordon inte får föras med högre hastighet än 110 km/tim. Det är den s.k. bashastigheten för färd på motorväg. Enligt paragrafens tredje stycke får Trafikverket meddela föreskrifter om undantag från bashastigheten innebärande att den högsta tillåtna hastigheten på en motorväg ska vara högre, 120 km/tim.

Enligt 14 kap 3 § 1 g) trafikförordningen döms den till penningböter som bryter mot bl.a. 9 kap. 1 §.

Denna straffbestämmelse får anses omfatta även överträdelse av föreskrift om en högre hastighet som är meddelad med stöd av 9 kap. 1 § tredje stycket. Det innebär att det finns en giltig straffsanktion för överträdelser av föreskrifterna om högsta tillåtna hastighet 120 km/tim.

2. Ett annat sätt att se på saken är den som kört fortare än 120 km/tim har överskridit inte bara den hastigheten utan också bashastigheten 110 km/tim. Straffbestämmelsen i 14 kap. 3 § 1 g) trafikförordningen träffar därför den som överskrider bashastigheten för motorväg, även med beaktande av de föreskrifter om undantag som meddelats enligt 9 kap. 1 § tredje stycket.

Även enligt detta synsätt är det möjligt att lagföra de aktuella hastighetsöverträdelserna. Den som kört t.ex. 130 km/tim bör dock, med hänsyn till skyltningen, bötfällas för att han kört tio km för fort.

3. Den som framfört sitt fordon i högre hastighet än 120 km/tim har i varje fall brutit mot bestämmelsen i 2 kap. 2 § trafikförordningen om att en förare har en skyldighet att följa anvisning för hastigheten som meddelats genom vägmärke. Denna bestämmelse är straffsanktionerad genom 14 kap. 3 § 1 a) trafikförordningen.

I detta sammanhang bör rättsfallet NJA 2008 s. 376 nämnas. Tre personer hade åtalats för grovt jaktbrott bestående i att de skjutit en björn i strid mot Naturvårdsverkets beslut att jakt efter björn inte fick ske vid åtel. Frågan i målet gällde om den åtalade gärningen föll under jaktlagens bestämmelser. I 43 § 2 jaktlagen (1987:259) stadgas att den som bryter mot lagens 3 § döms för jaktbrott. Enligt den sistnämnda bestämmelsen är viltet fredat och får jagas endast om detta följer av jaktlagen eller av föreskrifter eller beslut som har meddelats med stöd av lagen. I 7 § jaktlagen stadgas att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får besluta om skyddsjakt. Ett sådant beslut om tillstånd till skyddsjakt innebär ett undantag från den nämnda jaktförbudet i 3 §. I målet var förhållandena sådana att Naturvårdsverket hade beslutat om skyddsjakt på björn men samtidigt uppställt ett inskränkande villkor rörande jaktmetoden (förbud att jaga björn vid åtel). Högsta domstolen fann att en överträdelse av ett sådant villkor rörande jaktmetoden utgjorde brott mot 3 § jaktlagen och därmed jaktbrott.

Svea hovrätt, avd. 5, har i ett beslut den 22 maj 2012 ogillat en talan om undanröjande av ett strafföreläggande avseende hastighetsöverträdelse på 120-väg. Hovrätten uttalade att den person som strafföreläggandet avsåg hade fört personbil med en hastighet av 190 km/tim på motorväg och att hastighetsbegränsningen på den aktuella vägsträckan enligt Trafikverkets föreskrifter var 120 km/tim. Enligt hovrätten fick denne därmed anses ha brutit mot 9 kap. 1 § trafikförordningen (hovrättens mål nr Ö 2516-12).

Svea hovrätt, avd. 8, har i ett beslut den 23 maj 2012 ogillat ett yrkande om att undanröja ett godkänt föreläggande av ordningsbot avseende hastighetsöverträdelse på 120-väg. Hovrätten uttalade att Trafikverkets föreskrifter har meddelats med stöd av 9 kap. 1 § trafikförordningen och att brott mot en sådan föreskrift därför innebär brott mot den nämnda förordningsbestämmelsen och därmed också straffbestämmelsen i 14 kap. 3 § (hovrättens mål nr Ö 2514-12).

Nämnas kan också att Svea hovrätt, avd. 7, den 1 februari 2012 avslagit en ansökan om resning avseende en tingsrättsdom genom vilken den tilltalade dömts för hastighetsöverträdelse på motorväg med en fast hastighetsbegränsning om 120 km/tim. Hovrätten har inte närmare motiverat beslutet, men åklagaren hade i sin inlägga till hovrätten argumenterat utifrån de resonemang som utvecklingscentrum rekommenderat (hovrättens mål nr Ö 943-12).

Svea hovrätt, avd. 8, den 1 februari 2012 avslagit en ansökan om resning avseende ett föreläggande av ordningsbot. Ordningsboten gällde hastighetsöverträdelse på motorväg med en fast hastighetsbegränsning om 120 km/tim. Inte heller i detta fall har hovrätten närmare motiverat beslutet, men åklagaren hade även här i sin inlaga till hovrätten argumenterat utifrån de resonemang som utvecklingscentrum rekommenderat (hovrättens mål nr Ö 1480-12).

Riksåklagarens föreskrifter om utfärdande av föreläggande av ordningsbot

Enligt 48 kap. 13 § första stycket rättegångsbalken får föreläggande av ordningsbot utfärdas beträffande brott för vilka ordningsbot bestämts på sätt som föreskrivs i 14 §. Av 14 § andra stycket framgår att riksåklagaren, i samråd med Rikspolisstyrelsen, väljer ut de brott för vilka ordningsbot ska bestämmas. Enligt samma paragrafs tredje stycke bestämmer riksåklagaren, för olika brott, ordningsbotens belopp.

Enligt 1 § i riksåklagarens föreskrifter (1999:178) om ordningsbot för vissa brott får föreläggande av ordningsbot utfärdas beträffande de brott som anges i bilagorna till föreskrifterna. I bilaga 1 anges i vilka fall föreläggande av ordningsbot får utfärdas avseende brott mot trafikförordningen. Under rubriken "Överskridande av högsta tillåtna hastighet" anges att föreläggande av ordningsbot avseende hastighet får avse överträdelse av bl.a. trafikförordningens regler om hastighet på olika vägar (3 kap 17 § och 9 kap 1 § första stycket 6). Sådant föreläggande anges också få avse överträdelse av föreskrifter som meddelats med stöd av 3 kap 17 §. Det sistnämnda stadgandet kommer att ändras per den 1 juli 2012 och därefter avse överträdelse av föreskrifter som meddelats med stöd av 3 kap 17 § eller 9 kap. 1 § (se SFS 2012:262).

Enligt riksåklagarens föreskrifter är boten för en överträdelse på 21-25 km/tim 2 800 kronor, i de fall där högsta tillåtna hastighet är högre än 50 km/tim.

Min bedömning

Resning och/eller undanröjande av föreläggande om ordningsbot

Som framgått i det föregående avser resning ett på materiell grund riktat angrepp på riktigheten av ett avgörande, medan reglerna i 59 kap. om klagan över domvilla m.m. avser ett motsvarande angrepp på formell grund. Institutet konstateras dock i betydande utsträckning lappa över varandra och de principiella skillnaderna mellan instituten bör alltså inte undanskymma att det i åtskilliga situationer ges en valfrihet när det gäller vilket institut som är tillgängligt.

När det gäller strafförelägganden och förelägganden av ordningsbot har Högsta domstolen ansett det möjligt att bevilja resning. Därvid har man inte

begränsat sig till felbedömningar som inte kan beaktas på klagan över föreläggande av ordningsbot, och man har beviljat resning inte bara på grund av materiella felbedömningar, utan också på grund av formella fel.

I det nu aktuella fallet har hovrätten beviljat resning då det utfärdade föreläggandet av ordningsbot ansetts strida uppenbart mot lag. Lagstridigheten består enligt hovrätten i att föreläggande av ordningsbot inte får utfärdas för en överträdelse som meddelats med stöd av 9 kap. 1 § tredje stycket trafikförordningen. För det fall hovrättens bedömning skulle vara riktig och polismannen därför inte har fått utfärda ordningsbot anser jag att det är fråga om ett sådant rättegångshinder eller rättegångsfel som är urtypen för när domvilloinstitutet, eller i det här fallet klagan över föreläggande av ordningsbot, ska tillämpas. Som framgår av tingsrättens beslut har RG emellertid inte i tid inkommit med överklagande av den honom förelagda ordningsboten.

För att resning ska beviljas enligt 58 kap. 2 § 5 rättegångsbalken ska den rättstillämpning, som ligger till grund för beslutet, uppenbart strida mot lag. Det rättegångshinder eller rättegångsfel, som hovrätten ansett föreligga, kan enligt min mening inte anses utgöra sådan rättstillämpning som avses i paragrafen. I sammanhanget kan nämnas att Högsta domstolen i NJA 1985 s. 649 inte ansåg skäl för resning föreligga enligt någon av punkterna i 58 kap. 2 § i en situation där en regementschef hade meddelat beslut om disciplinbot, trots att frågan inte omfattades av den disciplinära bestraffningsrätten utan i stället skulle handläggas i annan ordning.

Sammanfattningsvis anser jag att det förhållandet, för det fall hovrättens bedömning är riktig, att polismannen inte fått utfärda ordningsbot inte kan utgöra skäl för resning enligt 58 kap. 2 § 5 rättegångsbalken.

Hastighetsöverträdelse – 120-vägar

Som framgått i det föregående har Åklagarmyndighetens Utvecklingscentrum Malmö, efter att det ifrågasatts om hastighetsöverträdelser på motorvägar med en fast hastighetsbegränsning om 120 km/tim kan lagföras, utarbetat en rekommendation vilken lagts ut på myndighetens intranät. I dokumentet uttalas att utgångspunkten är att de bötfällda har överträtt en hastighetsbegränsning som har angetts genom skyltning och att det inte råder någon tvekan om att man kört fortare än tillåtet. Utvecklingscentrum anser att det finns straffbestämmelser som kan kopplas till de aktuella hastighetsöverträdelserna och har i punktform motiverat sitt ställningstagande.

Jag delar den uppfattning som kommer till uttryck i utvecklingscentrums rekommendation och ansluter mig till de skäl som redovisas för ställningstagandet.

Utvecklingscentrum Malmö följer fortlöpande praxis när det gäller den nu aktuella frågan. Som framgått i det föregående finns flera hovrättsavgöranden enligt vilka det är möjligt att döma den till straffansvar som brutit mot föreskrifter om högsta tillåtna hastighet som beslutats med stöd av 9 kap. 1 § tredje stycket trafikförordningen. Såvitt känt finns det inget fall där en hovrätt har kommit till motsatt slut.

Riksåklagarens föreskrifter om utfärdande av föreläggande av ordningsbot

Enligt 14 kap. 3 § 1 g) trafikförordningen, i dess lydelse fram till den 1 mars 2012, dömdes en förare av motordrivet fordon som uppsåtligen eller av oaktsamhet bröt mot 9 kap. 1 § till penningböter. Enligt bilaga 1 till riksåklagarens föreskrifter om ordningsbot får föreläggande av ordningsbot avseende hastighet avse överträdelse av bl.a. trafikförordningens regler om hastighet på olika vägar (3 kap 17 § och 9 kap 1 § första stycket 6).

Enligt ansvarsbestämmelsen i trafikförordningen straffas således den som bryter mot 9 kap. 1 § trafikförordningen, medan riksåklagarens föreskrifter om föreläggande av ordningsbot innehåller en mer preciserad hänvisning, nämligen till 9 kap 1 § första stycket 6.

I utvecklingscentrums rekommendationer anges i punkt 2 att ett sätt att se på saken är att den som kört fortare än 120 km/tim har överskridit inte bara den hastigheten utan också bashastigheten 110 km/tim. Bashastigheten anges i 9 kap 1 § första stycket 6 trafikförordningen. Straffbestämmelsen i 14 kap. 3 § 1 g) trafikförordningen träffar därför den som överskrider bashastigheten för motorväg, med beaktande av de föreskrifter om undantag som meddelats enligt 9 kap. 1 § tredje stycket.

Med det angivna synsättet är det enligt min mening inte oförenligt med den aktuella bestämmelsens lydelse att förelägga ordningsbot för RG hastighetsöverträdelse. Han har överträtt 9 kap. 1 § första stycket 6 trafikförordningen, även med beaktande av det gynnande undantag från bashastigheten som Vägverket föreskrivit genom VVFS 2008:212. RG har hållit en hastighet om 141 km/tim. Polismannen har därför kunnat förelägga honom ordningsbot för att han överträtt högsta tillåtna hastighet med 21 km/tim. I vart fall kan en sådan rättstillämpning inte anses uppenbart strida mot lag.

I sammanhanget kan nämnas att den straffrättsliga legalitetsprincipen inte är tillämplig när det gäller tolkningen av den nu aktuella typen av processregler.

Processfrågor

Frågan om prövningstillstånd

Enligt uppgift från Rikspolisstyrelsen har det under åren 2008 – 2011 utfärdats fler än 15 000 förelägganden av ordningsbot som avsett hastighetsöverträdelser på 120-vägar av det slag som är aktuellt i målet. För det fall hovrättsens beslut är riktigt så skulle det bli nödvändigt att ta ställning till vilka konsekvenser detta har för alla dessa fall där ordningsbot redan har utfärdats. Med hänsyn härtill anser jag att det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att Högsta domstolen prövar överklagandet.

Bevisning

Jag åberopar ingen bevisning.

Anders Perklev

Lars Persson

Kopia till:

Utvecklingscentrum Malmö
Åklagarkammaren i Halmstad (ÅM 2012/1836)